

hedder, „en Valgvise for“, omtrent som en Landsbydegn, der ansøger et Bøndebryllupstog. Paa den Maade begav man sig fra Banegaarden op til Slagelse By, hvilket er omtrent en Fjerdingei, og hvad sang man her? Ja, der blev sunget en Valgvise, som skal være digtet af Læge Wilhelmfen. Jeg kjender den ikke, endstjøndt jeg veed, den ligger som Bilag til Aftenen, og jeg maa derfor bede undskyldt, at jeg ikke har gjort mig bekjendt med den. Men et æret Medlem af Udvalget, paa hvis Dom jeg lider ogsaa i flige Sager, har meddelt mig, at det ikke skal være noget Mesterværk. Og hvad var det saa for en Melodi? Det var Verdens mest bergtiede og maasse ogsaa skjønneste Oprørsmelodi, nemlig Marschallaisens. Den begynder saaledes: „Op I brave Korsørianere“ — det har jeg dog læst — „op at stemme paa Rector Dahl!“ siger min ærede Sidemand (Høgsbro). Da Toget nu nærmede sig Torvet, bleve Seltene mere og mere oplivede, og det gik dem, da de tørnede sammen, ligesom de homeriske Helte, de begyndte at skjælde hinanden ud. Borgmesteren i Korsør holdt en Tale til Lauber og dennes Sekundant, Lieutenant Dahl, hvori han siger til dem omtrent saaledes: „De skal have Tak, fordi de have opfordret Politimesteren i Slagelse til at passe paa os Korsørianere; de have derved gjort os en stor Tjeneste, thi derved ere vi komne til at møde saameget mere mandstærke, end vi ellers pleie. Jeg takker Dem derfor, og det kan jeg sige Dem, at stod Deres Aftier tidligere slet i Korsør, ere de nu suntne ned under Nul“. Omtrent en saadan Tale holdt Borgmester Rump til Lauber; det staaer Altsammen oplyst i Dokumenterne (Afbrydelse). Om det er taktfuldt, veed jeg ikke; om Sagen har været det, skal jeg heller ikke kunne sige. Borgmesteren bemærker under Forhørene, at han netop af Hensyn til sin Stilling holdt sig meget tilbage med Hensyn til Valget. Og os kommer den Sag jo egentlig ikke ved. Det er en Sag mellem Borgmester Rump og det ham foresatte Ministerium. Det ham foresatte Ministerium har tidligere ved andre Leiligheder ikke været saa sparsomt med at uddele Næser til Borgmestre, maasse hvor der var mindre Anledning dertil end her. Under Valget blev der fra Korsørianernes Side ikke saamange Spektaller, som der pleiede at være, fordi Politiet i Slagelse passede paa dem. Det var vistnok ikke uden Grund, at Lauber havde anmodet Politimesteren i Slagelse om at gjøre det; men det var heller ikke uden Opfordring, thi 30 Landboere fra Korsørs Landsfogd havde udtrykkelig opfordret ham til at skrive en Ansøgning til Politimesteren i Slagelse om at være paa sin Post overfor Korsørianerne. Imidlertid hører man ikke Stort til Korsørianerne under selve Valget. Det er først, da de skulle til at rejse bort, at det gaar noget tumultuarisk til nebe paa Banegaarden, og det var forresten heller

ikke saa besynderligt, thi de vare bleve godt trakterede; Slagelse er en gjeffri By, den havde stillet varme Bærelser, fri Frokost, frit Æl og Brændevin til Disposition for Korsørianerne, og de havde vistnok gjort sig ret ordentlig tilgode. Det var altsaa den anden Aft af Korsørdramaet, og vi komme nu til den 3die Aft, nemlig hvad der passerede efter Valget. I den Henseende kan jeg jo fatte mig temmelig kort; thi naar jeg berører det, er det egentlig kun for, at der ikke skal savnes et Billede af hele Valgbevægelsen nebe i Korsør. Der blev, som bekjendt, afholdt Forhør dernebe, og Laubers Hovedvidne omfom Dagen før han skulde have været i Forhør for at aflægge Forklaring, hvilket Lauber meget beklager, da han var et af hans bedste Vidner. Hvad angaar den hele Episode, under hvilken han er omkommen, skal jeg ikke gaa videre ind derpaa. Det er bekjendt, at en Spiremand, en af Rector Dahls Stillere, Kruse, har erklæret, at han er myrdet — det turde han gjøre sin Ed paa, og at Politibetjent Wind, om han ikke selv havde gjort det, saa dog var Medvinder deri. Men denne Sag er det bedst at lade dem klare nebe i Korsør. Saavidt jeg veed, har Wind faaet Ordre til at fratægge sig disse Bestyldninger. Men som sagt en tragisk Ende fik Sagen; thi sikkert er det, at Bærentzen omkom, og hans Ven Malermester Wildner er senere gaaet fra Forstanden. Der er altsaa Aft, hvad der lømmer sig for en Tragedie: En dør, og en Anden gaar fra Forstanden! Om Grunden til dette Sidste skal jeg ikke anstille videre Efterforskninger, men dersom han ret ofte har været med sin afbøde Ven Bærentzen inde hos Gæstgiveren paa Halkov og med Bennen skiftet 9 Glas flere Gange saaledes som hin Aften, kunde man jo maasse nok forklare sig, at hans Forstand er bleven noget omtaaget. Det staaer i Forhørene, at Bærentzen forlod Spøken paa Halkov, efter at han havde taget, som han siger, de sidste 9 Glas. Hvor mange Gange 9 der var taget iforveien, melber Historien Intet om. Jeg nævnte, at ogsaa det erotiske Element var repræsenteret i denne Farce, men rigtignok ved et mystisk Fruentimmer, der opvakte Væmmelse hos Maleren, „et bredt Fruentimmer“, saaledes beskrives hun. Hun danner en ren Kontrast til den smukke Hattemagerdatter, som vi ellers ere vante til at høre tale om fra Korsør, og som bedaaerede Edvard Løve. Hun synes snarest at have lignet en af Macbeths Hære; hun kom pludselig og forsvandt pludselig; man maa næsten tro, at hun er redet bort paa et Rostekast. (En Stemme: Det var jo en forklædt Mandsperson.) Ja, mulig var det en forklædt Mandsperson; men om han var fra Korsør, eller var sendt derved fra Rjøbenhavn for at hjælpe, melber Historien Intet om. Jeg tror, at vi nu kunne forlade Korsør og lade den ligge, hvor den ligger, idet vi gjøre det med de